

توسعه پایدار در ساختمان های بلند مرتبه

آیریا نوروزی لری¹، آرش ضیاء^{2*}، کاوه ضیاء³

- 1- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه تهران، تهران، airya.norouzi@ut.ac.ir
2- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه تهران، تهران، zia.arash@ut.ac.ir
3- مدرس و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهواز، kavehzia@gmail.com

چکیده

هدف این مقاله بحث در مورد توسعه پایدار ساختمان های بلند مرتبه در شهرهاست. با وجود اینکه امروزه در اوج ساخت و ساز ساختمان های بلندمرتبه هستیم، بسیاری از این ساختمان ها در حالت غیر دوستانه با محیط زیست، استاندارد و بازده پایین، مصرف و آلودگی بالا، سیمای بد و بدون ویژگی های خاص هستند. این نوع از توسعه، پایدار نیست. روش مورد استفاده در این مقاله، تجزیه و تحلیل راهکارهای حفظ محیط زیست، ایمنی و بهره وری ساختمان های بلند، در راستای حل مشکلات ذکر شده در بالا و ایجاد توسعه پایدار است. این مقاله، ضرورت ایجاد سیستم ساختمان های بلندمرتبه با تکنولوژی سبز که شامل محیط خارجی ساختمان، طرح داخلی طبقات و فرم معماری ساختمان است، را نشان می دهد.

واژه های کلیدی: ساختمان بلندمرتبه، توسعه پایدار، سیستم سبز.

1- مقدمه

معماری پایدار که در واقع زیرمجموعه طراحی پایدار است را شاید بتوان یکی از جریان های مهم معاصر به حساب آورد که عکس العملی منطقی در برابر مسایل و مشکلات عصر صنعت به شمار می رود. برای مثال، ۵۰ درصد از ذخایر سوختی در ساختمان ها مصرف می شود که این به نوبه خود منجر به بحران های زیست محیطی شده و خواهد شد. بنابراین، ضرورت ایجاد و توسعه هرچه بیشتر مقوله پایداری در معماری بخوبی قابل مشاهده است. معماری پایدار، مانند سایر مقولات معماری، دارای اصول و قواعد خاص خود است و این سه مرحله را در برمی گیرد: صرفه جویی در منابع، طراحی برای بازگشت به چرخه زندگی و طراحی برای انسان که هرکدام آنها استراتژی های ویژه خود را دارند. شناخت و مطالعه این تدابیر، معمار را به درک بیشتر از محیطی که باید طراحی آن را انجام دهد، می رساند. [1]

اهداف معماری پایدار را می توان این گونه برشمرد: اهمیت دادن به زندگی انسان ها و حفظ و نگهداری از آن در حال و آینده، کاربرد مصالحی که چه در هنگام تولید ویا کاربری و حتی تخریب با محیط خود همگن و پایدار باشند، حداقل استفاده از انرژی های سوختی و حداکثر بکارگیری انرژی های طبیعی، حداقل تخریب محیط زیست، بهبود فیزیکی و روانی زندگی انسان ها و کلیه ی موجودات زنده، هماهنگی با محیط طبیعی. بر این اساس اصولی که باید در این معماری به کار بست شامل موارد زیر است: ادراک حس مکان، فضای هستی و عدم مزاحمت در آن، استفاده از انرژی های طبیعی مانند انرژی خورشیدی و باد و ... کاربرد مصالح طبیعی و بومی قابل بازیافت و بادوام، جمع آوری و استفاده از آب به ویژه آب باران و بهره گیری از آب دریاچه ، دریا